

Sygn. akt I C 896/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Skowron

Protokolant: Ewelina Urbańska

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2014 r.

w Zgorzelcu

sprawy z powództwa T. B.

przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powoda, T. B., kwotę 10.838,26 zł (dziesięć tysięcy osiemset trzydzieści osiem złotych dwadzieścia sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od 13 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty,
2. dalej idące powództwo oddala,
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.800,06 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
4. nakazuje pozwanemu, żeby uiścił na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgorzelcu kwotę 351 zł tytułem części opłaty od pozwu, której nie uiścił powód.

Sygn. akt I C 896/13

UZASADNIENIE

I. Stanowiska stron.

1. Powód, T. B., wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. kwoty 3.832,10 zł (tytułem odszkodowania za uszkodzenie samochodu oraz tytułem zwrotu wydatków poniesionych w celu ustalenia rzeczywistej wysokości szkody) wraz z ustawowymi odsetkami (od kwoty 3.500 zł - od 24 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty; od kwoty 332,10 zł - od 30 maja 2013 r. do dnia zapłaty) i kosztami procesu. W toku procesu rozszerzył powództwo o kwotę 7.006,16 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 24 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty.

2. Pozwany, (...) S.A. V. (...) w W., wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu. Nie kwestionując co do zasady swojej odpowiedzialności za szkodę, zarzucił, że wypłacił już powodowi należne mu odszkodowanie. Zaznaczył też, że nie ma podstaw do obciążenia go kosztami prywatnej opinii sporządzonej na rzecz powoda (wskazał, że powód zdawał sobie sprawę z potrzeby przeprowadzenia dowodu z opinii

biegłego w postępowaniu sądowym; zauważył w związku z tym, że zlecenie wykonania takiej opinii na wcześniejszym etapie było zbyteczne).

II. Stan faktyczny.

1. 25 marca 2013 r., w wyniku kolizji drogowej, został uszkodzony samochód V. (...), nr rej. (...). Jego właścicielem był wtedy T. B.. Sprawca szkody poruszał się pojazdem, z którym w dacie zdarzenia związane było ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. V. (...) w W..

2. W postępowaniu likwidacyjnym koszt naprawy samochodu V. (...), nr rej. (...), został oszacowany na kwotę 4.567,96 zł; taka też suma została wypłacona T. B.. Należność ta została następnie uzupełniona o kwotę 123 zł, rekompensującą wydatek związany z ustawieniem zbieżności kół w uszkodzonym pojeździe.

3. Z wykonanej na rzecz T. B. kalkulacji naprawy (za przygotowanie której zapłacił 332,10 zł) wynikało, że koszt naprawy jego samochodu wyniósłby 11.880,96 zł.

4. Rzeczywisty koszt naprawy samochodu V. (...), nr rej. (...) (usunięcia skutków kolizji z 25 marca 2013 r.), według średnich stawek za naprawę mechaniczno - blacharsko - lakierniczą pojazdu obowiązujących na rynku lokalnym i przy zastosowaniu nowych części oryginalnych, zamknąłby się kwotą 15.074,12 zł brutto; w kosztach tej naprawy nie został uwzględniony wydatek związany z ustawieniem zbieżności kół w pojeździe; wykonanie naprawy przy zastosowaniu nowych części oryginalnych nie spowodowałoby zwiększenia się wartości auta.

III. Dowody i ich ocena.

1. Ustalenia faktyczne zostały dokonane na podstawie opinii biegłego oraz dokumentów określonych w postanowieniach dowodowych z 25 października 2013 r. (k 52) i 12 marca 2014 r. (k 104).

2. Pozwany przyznał, że ponosi w sprawie odpowiedzialność za szkodę – fakt ten nie wymagał zatem dowodu (art. 229 k.p.c.).

3. Strony nie podnosiły żadnych zarzutów przeciwko dokumentom zaofiarowanym w charakterze dowodów; nie było zatem potrzeby ich dalszego uwiarygodnienia (art. 252 k.p.c. i art. 253 k.p.c.); nie dotyczyło to jednak kalkulacji, na podstawie których każda ze stron określiła należną w sprawie wysokość odszkodowania - w tym zakresie kwestionowana była prawidłowość ustalenia wysokości szkody (tj. zgodność z prawdą oświadczeń o rzeczywistej wysokości szkody); zastrzeżenia te wynikały wprost z zajmowanych przez strony stanowisk.

4. Dołączony przez powoda do pozwu kosztorys z 23 kwietnia 2013 r. (k 11-12) znajdował się w aktach szkody; w postępowaniu dowodowym został uwzględniony jako ich część.

5. Przygotowana przez biegłego sądowego opinia nie zawierała błędów (w takim zakresie, w jakim podlegało to kontroli Sądu – w jakim Sąd mógł to zweryfikować), nielogiczności lub niespójności pozwalających na jej podważenie; w efekcie była wiążąca dla Sądu. Wynikało z niej, że koszt naprawy samochodu powoda - przy użyciu części oryginalnych - zamknąłby się kwotą 15.074,12 zł, oraz, że wykorzystanie takich części nie spowodowałoby zwiększenia się wartości auta. Wnioski te nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

IV. Podstawa prawna rozstrzygnięcia.

1. Źródłem odpowiedzialności pozwanego za szkodę była umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (art. 822 § 1 k.c.).

2. Pozwany, jako ubezpieczyciel sprawcy szkody, zobowiązany był zapłacić powodowi - w ramach odszkodowania - odpowiednią sumę pieniężną (art. 363 § 1 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c.); co do zasady suma taka powinna pokryć koszty naprawy samochodu.

3. Obowiązek naprawienia szkody aktualizuje się już w momencie jej wyrządzenia; jego realizacja nie jest uzależniona od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (por. np. uzasadnienie uchwały SN z 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, wyrok SN z 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00 i uzasadnienie uchwały SN z 17 maja 2007 r., III CZP 150/06); w efekcie poszkodowany może dochodzić odszkodowania na podstawie rachunków za wykonaną naprawę rzeczy albo w oparciu o prognozowane koszty jej naprawy.

4. W przypadku, gdy odszkodowanie za uszkodzenie samochodu ustalane jest na podstawie metody kosztorysowej (w oparciu o prognozowane koszty naprawy), jego wysokość podlega odpowiedniej weryfikacji: ceny części i usług przyjmuje się na poziomie obowiązującym na rynku lokalnym (por. uchwałę SN z 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03), z uwzględnieniem kwoty podatku od towarów i usług (jeżeli poszkodowany nie może obniżyć podatku od niego należnego o kwotę podatku naliczonego [por. uchwałę SN z 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01 i uchwałę SN z 17 maja 2007 r., III CZP 150/06]); w rachubę – o ile ich użycie jest niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy albo gdy ich zastosowanie nie prowadzi do zwiększania wartości pojazdu w stosunku do jego wartości sprzed powstania szkody – wchodziły części nowe (por. wyrok SN z 20 listopada 1970 r., II CR 425/72 i uchwałę SN z 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt III CZP 80/11), a w takim zakresie, w jakim poszkodowany może dokonać wyboru warsztatu naprawczego (w szczególności – kierując się fachowością i rzetelnością technicznej obsługi oraz poziomem prac naprawczych - autoryzowanego [por. uchwałę SN z 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03]) – również części oryginalne (pochodzące od producenta pojazdu).

5. Dopóki wykorzystanie części oryginalnych przy naprawie samochodu nie prowadzi do zwiększenia się jego wartości (w stosunku do wartości jaką posiadał przez wypadkiem) nie ma żadnych przeszkód do uwzględnienia ich cen w kosztach naprawy (por. uchwałę SN z 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt III CZP 80/11); rolą odszkodowania jest bowiem przywrócenie poprzedniej wartości auta (w niektórych przypadkach obejmuje ono zatem oprócz kosztów (...) naprawy także zapłatę sumy pieniężnej, odpowiadającej różnicy między wartością (...) samochodu przed uszkodzeniem i po naprawie [uchwała SN z 12 października 2001 r., III CZP 57/01]) - jeżeli wykorzystanie przy naprawie części oryginalnych zniweluje (w całości albo chociaż w części) wynikającą z wypadku utratę wartości auta, to ich użycie jest jak najbardziej zasadne. Zresztą, w tych przypadkach, gdy wykorzystanie części oryginalnych skutkuje przyrostem wartości auta, ubezpieczyciel może żądać obniżenia odszkodowania (ograniczenia go do sumy stanowiącej różnicę pomiędzy pełnym kosztem naprawy [z uwzględnieniem cen części oryginalnych], a kwotą odpowiadającą przyrostowi wartości auta [por. uchwałę SN z 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt III CZP 80/11]).

6. Przypadająca powodowi należność stanowiła różnicę pomiędzy określonymi przez biegłego kosztami naprawy pojazdu (15.074,12 zł), a wypłaconym już wcześniej przez pozwanego odszkodowaniem (4.567,96 zł); suma ta (10.506,16 zł) nie podlegała dalszemu pomniejszeniu o przekazaną dodatkowo powodowi w postępowaniu likwidacyjnym kwotę 123 zł, która miała rekompensować wydatek związany z ustawieniem zbieżności kół w pojeździe – prace te nie zostały bowiem uwzględnione w przygotowanej przez biegłego opinii (koszt takiej usługi nie został doliczony do zestawionych przez biegłego kosztów naprawy). Suma ta (10.506,16 zł) podlegała natomiast uzupełnieniu o wydatek związany z uzyskaniem ekspertyzy, której przedmiotem było oszacowanie wartości szkody (332,10 zł). Wydatek ten (jako dalszy uszczerbek w majątku powoda, bezpośrednio związany z uszkodzeniem samochodu) był o tyle niezbędny, że na etapie, na którym opinia została zamówiona, według pozwanego szkoda istniała w mniejszym rozmiarze; służył uzyskaniu pełnego odszkodowania – w oparciu o uzyskane informacje powód zrehabilitował pozew i wystąpił z dalszymi roszczeniami do sądu (por. uchwałę SN z 18 maja 2004 r., III CZP 24/04).

7. Do wypłaty odszkodowania - w części przekraczającej uiszczoną w postępowaniu likwidacyjnym kwotę - pozwany zobowiązany był niezwłocznie po wezwaniu przez powoda (art. 455 k.c.; por. też wyrok SN z dnia 6 lipca 1999 r., III CKN 315/98). O dalej idących żądaniach powoda pozwany dowiedział się najpóźniej 5 czerwca 2013 r. (w tym dniu sporządził odpowiedź na wezwanie do zapłaty z 22 maja 2013 r.). Ich weryfikacja i wypłata brakującej części odszkodowania nie powinna zająć pozwanemu więcej niż 7 dni; w takich warunkach odsetki ustawowe za opóźnienie należały się powodowi od 13 czerwca 2013 r. (art. 481 § 1 i 2 k.c.).

V. Koszty.

Kosztami postępowania - ze względu na to, że powód uległ tylko co do nieznacznej części swojego roszczenia - został w całości obciążony pozwany (art. 100 k.p.c.). Na koszty te składały się uiszczona w części przez powoda opłata od pozwu (192 zł), wynagrodzenie pełnomocnika powoda (2.400 zł [§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego]), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) i wynagrodzenie biegłego (1.191,06 zł). Jednocześnie, stosownie do art. 130³ § 2 k.p.c., pozwany został zobowiązany do uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgorzelcu nie wniesionej przez powoda opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa (351 zł).